

Forhandlingerne om Budget18 bliver mine sidste budgetforhandlinger. Det giver mig en vis portion frihed til at tale lige ud af posen i år – og det er også en god anledning til at kigge lidt tilbage i tiden.

Jeg indledte min tale til førstebehandlingen af Budget14 med at sige: ”*jeg er et håbefuldt menneske*”.

Efter at have lyttet til talerne i år, er jeg mere bekymret, end jeg er håbeful.

Jeg er ærlig talt bekymret for, om kommunens mange milliarder bliver fordelt mest fornuftigt over de kommende år.

Der er flere områder, der har brug for en hjælpende hånd, og der er mange områder, hvor der er brug for, at kommunens hånd fjerner sig, så borgerne og erhvervslivet kan komme til.

Samtidig sporer jeg en del selvtilfredshed over byens udvikling i de foregående taler.

Jeg er klar over, at det er valgår. Og det er ikke ligefrem alle partier, der bader i vælgertilslutning, så man vil gerne kunne vise resultater.

Og når man har siddet på magten af byen i 100 år, er det måske vælgermæssig selvmord at indrømme, hvor slemt det faktisk står til mange steder i København.

Men alligevel – det vil klæde jer at skrue lidt mere ned for begejstringen. Bare indtil der er mere styr på bandekonflikten, på erhvervsklimaet, på fremkommeligheden i byen, på beskæftigelsesindsatsen og på socialområdet for blot at nævne et par områder.

Borgerne har ikke brug for selvtilfredse politikere; borgerne har brug for konkret handling og forandringer, de kan mærke.

Når det er sagt, så vælger jeg stadig at blive i håbet og troen på, at overborgmesteren mener det seriøst, når han siger, at han gerne vil samarbejde.

I min allerførste budgettale som leder af Venstre i september 2008 oplistede jeg Venstres visioner for byen – dengang sagde jeg:

”Vores vision for København bygger på seks grundpiller:

I) mere og bedre service

I) mindre bureaukrati og mere konkurrence

I) takststop og lavere skat

I) at københavnernes bliver hørt reelt, ikke bare proforma

I) en konsekvent integrationspolitik

I) og investeringer i en international storby.”

Grundpillerne er de samme for os ni år senere.

Og ni år senere glæder jeg mig over at konstatere, at vi har trukket udviklingen af byen i den rigtige retning.

Vi er hvert fald glade for, at de røde partier har fået øjnene mere op for begrebet ”*need to*”, så partnerskabstræer ikke er det allerførste, vi diskuterer, når vi sætter os ved forhandlingsbordet.

Vi indgår altid gerne i konstruktive forhandlinger og samarbejde, men vi skal kunne se, at det vil have reel værdi for borgerne – eksempelvis da vi besluttede at investere i renoveringen af idrætsanlæg, på skoleområdet og da vi vedtog puljen til smarte investeringer i kernevefærden.

Så igen i år er ’samarbejde’ vores udgangspunkt for forhandlingerne.

Byen vokser – det konstaterer vi år efter år.

Hvis vi spoler tiden ni år tilbage, sagde jeg i min budgettale, at der var alvorlig risiko for, at vi gentog fortidens synder, hvis vi ikke sørgede for at sikre kultur- og fritidsfaciliteter i Ørestad, når vi byggede i bydelen.

Lad Ørestad være ét eksempel.

Ni år senere er risikoen ikke, at vi forpasser muligheden for ”bare” at sikre kultur- og fritidsfaciliteter i nye byområder – men at vi forpasser muligheden for at få reserveret og købt grunde nok til eksempelvis daginstitutioner, skoler og plejecentre.

Puljen til grundkøb og den nye arealplan på skoleområdet viser heldigvis gode takter. Nu begynder vi at kigge frem mod 2050.

Det er på høje tid - og ja, nok en postgang for sent i nogle områder, desværre.

I år skal vi tage stilling til en ny grund til eleverne i Sydhavnen. Det er en vigtig beslutning, fordi placeringen og organiseringen hænger sammen. Det samme gør sig gældende i Nordhavn, hvor vi også står overfor en vigtig beslutning, som påvirker den fremtidige skoleorganisering.

Os, der har været med længe nok, ved, at vi for 10 år siden ikke havde forestillet os, at vi stod i den situation, som vi gør i Sydhavnen i dag. Vi havde ikke forestillet os, at vores handlemuligheder ville være så begrænsede.

Fremover får vi muligheden for at gøre tingene anderledes - med arealplanen som guideline.

Men langsigtede arealplaner er ikke noget værd, hvis de ikke bliver fuldt op af politisk handling.

Så lad udfordringerne i Sydhavnen – for blot at nævne ét område - være de dyre lærepenge, der sætter handling bag ordene.

Det kan vi gøre ved at afsætte de mange penge ikke bare til skole- og daginstitutionsbyggeri, men også til reservation og køb af grunde, som det kræver, ikke mindst i Ørestad, men også andre steder i byen. Det er vi nødt til, hvis vi vil overholde byens pladsgaranti og udvikling.

Og som jeg sagde i 2008 - når vi sætter penge af til at planlægge den nye skole i Ørestad Syd, så lad os prioritere idræts- og kulturfaciliteterne samtidig, så vi ser på bydelens samlede behov, mens vi stadig har mulighed for det.

Rettidig omhu - vi burde efterhånden have lært, at vi fortryder det senere, hvis vi ikke handler, når vi har muligheden.

Det samme gør sig gældende for byens børn – vi er nødt til at sætte ind tidligt, mens vi har muligheden for at gøre en forskel i deres liv. Så Venstre ønsker fortsat midler afsat til tidlig indsats på 0-6 års området.

Men vi har et problem i de større klasser, hvor vi ser, at alt for mange elever falder fra.

Vi har sat mange gode initiativer i gang, mens jeg har været børne- og ungdomsborgmester, som eksempelvis Københavnerakademiet og en række turboforløb.

Vi støtter gerne, at vi går videre ned ad den vej, fordi vi allerede ser gode resultater for de elever, der deltager.

Jeg vil stadig fastholde – den tidlige investering, er den allerbedste investering.

Budgetforhandlingerne i år åbner også muligheden for at afprøve nye rammer for undervisning.

Jeg håber meget, at der bliver afsat penge til at etablere udeskole på Blågård og Nørrebro Park Skole, så vi kan få sat skub i at bruge byrummet som læringsrum i langt højere og mere systematisk grad.

Hele tankegangen om at åbne skolerne mere op for resten af byen, ser jeg i klar forlængelse af vores Åben Skole-indsats' massive succes i disse år. Vi har sat skub i en kulturændring på skolerne. Og for mig er det et klart bevis på, at vi fortsat skal prioritere de mange forskellige tiltag i Åben Skole.

Mere udeskole for f.eks. Nørrebros børn kræver, at vi får genoprettet trygheden i gaderne.

”Der er ingen tvivl om, at politiet spiller en væsentlig rolle i håndteringen af volden, men vi kan fra kommunens side gøre meget mere.”

Den exceptionelt vågne lytter vil opdage, at jeg igen tillod mig at citere min budgettale fra 2008. Det er ni år siden. Nu er vi nødt til at tage situationen meget mere alvorligt.

Derfor foreslår vi i Venstre en flerstrengt bandepakke, som kan mindske urolighederne i området.

Vi ønsker, at den hårdtpressede Krakas Plads åbnes op ved Sigynsgade.

Og vi ønsker at undersøge muligheden for, hvordan kommunen kan hjælpe politiet i København med at løse mindre opgaver, som kan skabe mere tryghed.

Vi kalder det et ordenskorps; men kald det, hvad I vil; det vigtige er, at der bliver gjort noget.

Det er ikke kun i byens gader, hvor vi ønsker mere mandskab.

Vi ønsker også at sikre trygheden på de selvbetjente biblioteker, idrætsanlæg og kulturhuse gennem eksempelvis vagtrunder, der kan øge trygheden og forhindre hærværk og uro.

Vi vil gerne give de udsatte områders ungdomsklubber – hvor det giver mening vel at mærke - muligheden for at holde længere åbent. Og vi vil også gerne støtte forslaget om flere fritidsjob til de unge, der er i risikozonen for at ryge ud i kriminalitet.

Det hjælper ingen borgere at være parkeret på passiv forsørgelse.

Derfor ønsker vi, at kommunen smider fløjlshandskerne og kommer i arbejdstøjet – og kræver, at byens borgere gør det samme.

Vi skal sige klokkeklart til de ledige borgere, der kan arbejde: hvis de kan arbejde, så skal de også arbejde.

Og indtil de finder et job, så kan de få lov at hjælpe med byens renhold. Og nej, det handler ikke om at erstatte eksisterende arbejdspladser, det handler om, at hvis du kan bidrage, så kræver vi, at gør du det.

Ingen budgettale fra min side uden en stærk reminder til de røde partier om, hvem der betaler til en stor del af Københavns velfærd – erhvervslivet.

Vi har det med at indtage imponerende bundplaceringer, når kommunernes erhvervsklima bliver målt.

Jeg siger det igen i år - lad os få fjernet byggesagsgebyrerne.

I år må det også være i overborgmesterens interesse at få sat mere gang i byggeriet, hvis han vil indfri sit valgløfte om at bygge 9000 nye almene boliger.

Det gør det selvfølgelig nemmere at holde, når 2/3 af dem allerede er aftalt og på vej. Men Socialdemokraterne har jo før haft svært ved at leve op til den slags løfter, så i samarbejdets gode ånd tilbyder vi et par gratis tip: fjern byggesagsgebyrerne og speed sagsbehandlingen op.

Lyt, når erhvervslivet siger, at det københavnske bureaukrati er svært at navigere i. Lad os få luget ud i regel-junglen, som er så omfattende, at man får fornemmelsen af, at ikke engang kommunens medarbejdere altid har overblik over alle reglerne.

Og ikke mindst - lad os ryste posen, og tænk iværksætterindsats på en ny måde. Lad os gøre det meget mere tydeligt, hvilke muligheder man har og kan få som iværksætter i vores by. Vi skal tiltrække og fastholde kreative hjerner, der kan og vil bidrage med omsætning og arbejdspladser.

Bedre fremkommelighed i byen er en vigtig sag for os – igen i år. Det skal være nemt og billigt at komme rundt i byen som københavnere – både i bil og på cykel.

I Venstre vil vi gerne se på, hvordan vi kan styrke cyklismen i København. Det skal bare ikke ske på bekostning af bilisterne.

I nogle parkeringszoner i byen - især på Østerbro og i resten af brokvarterene - er det praktisk talt umuligt at stille sin bil, så vi ønsker en analyse af, hvordan vi kan håndtere det problem i fremtiden.

Desuden ønsker vi stadig et parkeringshus på Strandboulevarden og rimelige parkeringsforhold i Ørestad.

Én ting er klart – svaret på byens trængselsproblemer er ikke at fordrive bilisterne fra byen.

Man får fornemmelsen af, at især Enhedslisten sætter en stolthed i at jage bilerne væk fra byen med alle tilgængelige kneb.

En ærlighed om, at dét er målsætningen, vil være klædelig - i stedet for at kamuflere det bag røgslør som 'terrorsikring af Indre By'. At sikre byen mod terror er for vigtig en sag til at drive politisk spin på.

I morgen sætter vi os ved forhandlingsbordet igen.

Jeg håber, at budgetforhandlingerne vil vise, at der i alle partier er bred interesse for reelle forhandlinger selv i et valgår.

Som jeg nævnte tidligere, er vi glade for, at der er fokus på at prioritere kommunens mest akutte "need to"-behov.

Lad os tage vores ansvar seriøst med det råderum, der så er tilbage, og bruge det på indsatser, som virker og gør en forskel for den enkelte.

Vi mener, at der i kommunens budget bør være plads til at yde en anstændig indsats overfor byens udsatte borgere – de anbragte børn, de unge hjemløse og de handicappede - som der kommer flere og flere af i København.

Og som det løsningsorienterede parti vi er, vil vi gerne slutte af med at nævne tre ønsker, som vil gøre forhandlingspuljen endnu større: Lad os sælge Folkets Hus og Ungdomshuset.

Og sidst, men bestemt ikke mindst: lad os nu få nedlagt lokaludvalgene.

Med den alligevel håbefulde afslutning ser vi frem til de kommende budgetforhandlinger.

I Venstre er vi klar til at gå ind i forhandlingerne. Vi har vores synspunkter – men vi er – som altid - også åbne og til at tale med.

Tak for ordet.